

SOUTERRAIN září 2015

Jste ozbrojeni?

Zamyšlení nad výzbrojí proti zlému podle Ef 6,10-17

Válka, řinčení zbraní a hukot stíhaček mi nahánějí strach. Vlastně nemám ráda ani výbuchy silvestrovských rachejtlí. Příčí se mi násilí i řešení konfliktů silou. Vojenská terminologie mne neoslovuje. Je mi bližší moc bezmocných nebo postava Přemysla Pittera. Ráda bych žila v milém, pokojném, bezkonfliktním světě, kde by se na sebe všichni usmívali a dávali si přednost. Ale...

Četli jsme nedávno v epištole Efezským o výzbrojí proti zlému. Potřebujeme ji, protože žijeme v agresivní době tmy. Tedy – v době tmy žil pisatel listu do Efezu. Můžeme náš věk popsat jinak?

Díky Boží zbrojí odoláme ďáblovým metodám. Ďábel to kdysi zkoušel na Jóba. Skrz neštěstí, nemoc, pak si použil i jeho malověrnou manželku. „Ono ho to nezlomilo“, žasneme nad osudem Jóba i mnoha pozdějších svědků víry.

Co je tou zbrojí od Boha? Pravda. Kolem beder. Je to připravenost, pohotovost. Bedra jsou místem naší síly a plodnosti. Potřebují být chráněna. Pravda souvisí s věrností. Bedra obnažená nás činí zranitelnými.

Další je pancíř spravedlnosti. Jsme ospravedlněni, žijeme z milosti. Nemusíme se strachovat před Bohem a jeho soudem. To nás osvobozuje k rezistenci vůči silám zla, mocnostem, které jsou možná nadpozemské, ale ne Božské.

Obuti k pohotové službě evangeliu pokoje. Boty jsou na chození. Mám nejen stát na místě a odolat střelám zla, ale pohotově vyrazit na pomoc. Být aktivním šířitelem pokoje. Peacemakerem. Evangelium pokoje není jen pro

Obsah čísla:

1-Jste ozbrojeni? | 2-50 let dejvického sboru | 3-Tábor - Strměchy | 6-Vystrašená strašidla | 7-Vzpomínka na Libštát a Jičín | 11-Oprava článku Mistr Jan Hus v roce 2015 | 11-Jubilanti v září | 12-Kalendář na září 2015

nás, nemám se jím jen těšit sama ve svém pokojíku.

Štít víry. Luther se bránil zlému větou „Byl jsem pokřtěn, jsem Kristův“. Ty zlý na mě nemůžeš, jdi pryč, já věřím! Štít musí člověk aktivně držet a směřovat proti nepříteli. Odložíme-li štít na zem ke svým nohám, necháme-li víru chladnout, neochrání nás. Je nám víra štítem?

Přilba spasení. Helma uchová chladnou hlavu, chrání před zoufalstvím z toho, že vidím tolik zla. To, co vidím, není ta jediná ani poslední skutečnost.

A ještě meč. Mečem je nám Duch, jímž je slovo Boží. Meč je v naší zbroji to jediné, co může být použito i k boji, nejen k obraně. Rozhodování, kdy a jakou zbraň použít, nemá být z nás, ale z Ducha. Duch nás má vést i ve výběru zbraně duchovní, v porozumění i užití slova Božího, slova Bible.

Naše zbroj je od Boha a od něj se i obnovuje. Modlitbou, svátostmi, slovem Božím. Požehnání na konci bohoslužeb je vyzbrojením na cestu do všedního dne.

Lenka Ridzoňová

50 let dejvického evangelického sboru

„...Věřte, nevěřte... letí to“, napsal jsem do novoročního čísla letošního Souterrainu. Ano, letí to, co? Jako by to bylo včera. Mezitím byl ustanoven výbor pro přípravu oslav toho výročí a rozhodli jsme se uspořádat na jeho připamatování na neděli 11. 10. 2015 sborový den: dopoledne bohoslužby s kázáním bratra synodního seniora a s vysluhováním Večeře Páně faráři Hudcovými, zpívat budou Naši pěvci, děti, a zpěv při shromáždění doprovodí instrumentální skupina mládeže. Přímluvnou modlitbu se s námi pomodlí bratr farář Daniel Henych. Odpoledne si vyslechneme zamyšlení Jana Čapka, Jany Slámové a Jana Maška a i umělecký hudební vstup sester Troupové a Marešové, a pak přijde vzájemná beseda při pochutinách, kávě, čaji. Věřím, že mnozí již tradičně podpoří i výstavbu nosislavského hospice.

No prostě bude to sláva. A to především proto, že sbor jako takový pro svou nevidanou činnost totiž nemá ani čas na uvědomování si nějakého výročí. Vždyť v neděli to je v našem sboru jako v úle. Pravda, bohoslužby ten veškerý bzukot utnou, ale potom - však to znáte. A je to velice hezké. Na jarní husovské konferenci ze strany německých hostů zazněl hlas, že u nich se nyní probírá, co je v tom nedělním dopoledni významnější: bohoslužba nebo „Kaffee“? Jistě, zaznělo to na odlehčení, ale je hezké, jak bezesporu právě

bohoslužba dokáže vytvořit obecnství, které sbor prožívá ještě i nějaký čas po závěrečné písni, a věřím, a přejme si to, aby to přetrvávalo i do rodinného obecnství, i když právě to začíná být velkým problémem sborového života. Je nás čím dál víc, kteří ze shromáždění přicházíme do svých domovů, a kázání a i všechno ostatní bohatství bohoslužebného shromáždění si promítáme sami pro sebe. Ale opět tu je sborové prostředí, které nás i přes týden zve k vzájemně činné spoluúčasti. A to pak nutně nastává ten shon sborových aktivit, které nám brání v soustředění se na jakési oslavy. Je prostě radostné, že mohu pociťovat, že náš sbor je tolik činný - a uvědomuji si to již přes 60 let.

Při přípravách oslav zazněly hlasy, aby program byl takový, že by přitáhl hosty. Není třeba. Jen na společné fotografii na rozloučenou s Hudcovými jsem napočítal na 160 hlav. A to se zdaleka ne všichni účastníci toho shromáždění fotografovali. Avšak, přece jenom bychom chtěli, aby nás bylo opět co nejvíce, ano, oznamujeme při ohláškách, a je to i smysl tohoto psaní: pozvěte své známé, své bližní - a co nejdůležitější, upozorněte sborovou sestru na bratry a sestry, které si pamatujete ze shromáždění, ale oni se bohoslužeb dnes již pro nemoc či tělesnou slabost nezúčastní, abychom zajistili jejich přítomnost. Jistě, oslavy mohou mít i misijní dopad, avšak především musí mít smysl křesťansky služebný. Pro vytváření křesťanského obecnství a služby, a to nejen v modlitebně. Od samého počátku evangelické činnosti v Dejvicích mezi našimi sestrami působil Kruh sester, které byly vždy zázemím pro křesťanskou sociální službu sboru. Bazary, skutečně praktické nadílky potřebným dětem několikrát do roka, především však vánoční, zdravotní výpomoc a i jiné. To ovšem byla předválečná i válečná doba. Kazatelská stanice tehdy disponovala i vlastním sociálním fondem. Kruh sester postupně přešel do odboru Křesťanské služby, který se ve sborech zakládal po komunistickém puči v roce 1948, kdy byla zakázána Diakonie, a církve však službou druhým žila i nadále. Ať to byla služba materiální či duchovní. A náš sbor službou druhým žije i dnes. Tenkrát to byly sáčky pomerančů, pořizování léků, návštěvy a naslouchání potřebným. Jistě nejinak je tomu i dnes: to však již mnohé sbory přecházejí od pojmu Křesťanská služba k označení takové práce opět jako sborová Diakonie. - A to si zde ani nedovolím psát o duchovní péči našeho sboru o Středisko Diakonie ve Stodůlkách.

I církve - např. v Bělči na táboře pro postižené, kde pobývá snad i většina klientů bez církevní příslušnosti, jakož i řada asistentů, zdůrazňuje především křesťanskou službu bližnímu. A ta se konec konců obrací i v misií, aniž by ti

potřební byli skrýváni pod nějaký církevní chomout. To ovšem neznamená, že by se jim svobodně a nenásilně nezvěstovalo Slovo boží - ať již výkladem, zpěvem či modlitbou.

Sestry a bratři, i tak vidím práci v našem sboru. Působím zde od narození. Žasnu nad dílem Páně, který žehná naší práci. Vždyť úžasná je již jen obměna nás všech. Vděčně si připomínám zástup všech bratří a sester našeho sboru, které jsem znal od svého dětství, a oni prošli kolem mě - nelze je jmenovat, protože bych mnohé opomenul, a přitom s nemenším vděkem se rozhlížím po nás všech, kteří tu dnes vysedáváme, besedujeme, vykládáme si, přeme se a hodujeme. A tak se těším, že k takovému setkání využijeme i ty slavnostní chvíle při říjnovém sborovém dni, abychom se posílili vzájemným obecenstvím.

Marek Světlík

Tábor - Strměchy

Když se podívám zpět na týden strávený ve Strměchách na faře, kde se letos konal tábor pro pražské a nosislavské děti, musím se zasmát. Vážně, věřte mi, byla to docela legrace. Nevím, čím začít. Třeba tím, jak pro nás,

vedoucí, připravily děti noční bojovku a nám se podařilo vystrašit je tak, že s řevem přiběhly zpátky na faru ještě dříve, než bojovka začala. Nebo si děti sestavily orchestr z nástrojů, které vyrobily v rámci her, a pokoušely se zahrát mnoho písní. Musím říci, že zvuky, které vyluzovaly, se někdy i podobaly hudbě. Také si vybavím vyděšené výrazy ve tvářích, když bylo dětem oznámeno, že sedm stanovišť, kde plnily horlivě úkoly (symbolizovaly 7 let, které Jákob odpracoval pro Lábara a pak místo Rebeky dostal Leu), musí projít znovu, protože pouze s Leou se přeci nespokojí. Přála bych vám také vidět, s jakou radostí se všichni v tom horku vrhly do vody! Někteří vedoucí dokonce skončili ve vodě v šatech. Noc strávená pod hvězdami, pozorování východu Slunce, který byl dechberoucí, nebo noční návštěva andělů (symbolizovala zjevení andělů chodících po řebříku v Jákobově snu) děti nabila novou energií. Hodně legrace si užily při vymýšlení, který kámen schovají kamarádovi do spacáku (symbolizovalo to spícího Jákoba, který si po útěku dal pod hlavu kámen a na něm přenocoval). Našla jsem pod matrací obrovskou dlažební kostku, ale Ondřej Macek třeba takové štěstí neměl. Když se ráno probudil, měl před stanem hotovou hradbu z kamení. A aby toho nebylo málo, největší zábavu měli někteří z nás z toho, že mohli v tom největším parnu beztrešně postříkat děti hadicí!

Efox

Vystrašená strašidla

Letošní tábor ve Strmýchách na téma putování s Izákem a Jákobem byl super, jenže se děly podivné věci. Někteří vedoucí říkali, že slyšeli v noci kroky u stanů. Asi v polovině tábora se konala bojovka pro vedoucí, ale stala se z ní také bojovka pro děti.

Vedoucí se vydávali na stezku odvahy samostatně či po dvojicích. Na začátku bojovky byly některými táborníky viděny něčí nohy a taška ve vysoké trávě. Bezdomovec? Opilec? Kdo ví. Ještě než vyšel první vedoucí, se ozvala rána. Začali jsme utíkat na faru. Za chvíli jsme se vrátili a už se nic divného nedělo. Na konci bojovky nám bylo řečeno, že vedoucí toho bezdomovce potkali a je to chudák, a proto přespí na faře.

Bezdomovec se jmenoval Aleš Homuta!

Šimon Härtel

3 x foto z fotoaparátu manželů Tichých

Vzpomínka na Libštát a Jičín

aneb „I ten nejslabší může udělit bezprávi lekci“

Ráda vzpomínám na instalaci našeho dnes již bývalého dejvického faráře Petra Hudce, která se konala 31.5. v Libštátu. Bylo to kouzelné. A to hned z mnoha důvodů.

Podářilo se nám přesvědčit Zdeňka, manžela, aby nás (mě, jeho maminku a jeho bratra Čestmíra) odvezl autem. Tak začal rodinný výlet. Jeli jsme přes Sobotku, kde jsme zastavili, abychom se porozhlédli po městě. A zde došlo ke krásnému překvapení, setkali jsme se v podloubí náměstí s farářem Janem Čapkem a jeho paní. Je to ten farář, který před lety sdílel se Zdeňkovou mámou trápení po smrti jejího manžela a moc ji pomohl. Cestovali také do Libštátu. Byla to taková mimořádná chvíle, radovala jsem se z toho, jak vše pěkně začíná.

V Lomnici nad Popelkou jsme navštívili krásné místo plné klidu, čtvrt Karlov. Jsou tam zachovalé roubené domy a uprostřed nich je parčík. Pod stromy najdete barokní sochy a oázu klidu. U domků vše jarně kvetlo. Den byl nádherný, zalitý sluncem.

Pokračovali jsme dále přes Jičín. Projeli jsme libosadem Albrechta z Valdštejna. Netušila jsem, že existuje takové místo. Je tam vysázeno přes 1000 lip, a protože se jedná o čtyřřadou alej, působí jako chrám s hlavní lodí a dvěma vedlejšími. Posvětili jsme zhruba uprostřed aleje a pokračovali k cíli..

Vesnička Libštát mě okouzila. Má už horský ráz, najdete tu katolický kostel, barokní most a nádherný toleranční kostel, prý nejhezčí v ČR. Působil jako takový bonbónek, měla jsem pocit, že si ho chci položit na dlaň a vzít si ho domů. V kostele je zajímavě a pro mě nezvykle umístěna kazatelna centrálně v presbyteriu a k mému překvapení se používá, což jsem následně zažila.

Celá instalace se odehrála ve velmi slavnostním duchu. Přijela spousta „Dejvičáků“ a nejen proto jsem měla na chvíli pocit, že nic neskončilo, že již příští neděli najdu Petra zase kázat v Dejvicích.

Bylo moc fajn, že jsem seděla během instalace vedle MUDr. Zdeňka Susy, který mě ochotně osvětlil některé přítomné evangelické faráře, které jsem neznala. A ještě něco. Z kostelíka je oknem vidět horskou stráž a na jejím vršku domek. Takový pohled z kostela byl pro mě mimořádný, přímo mě nadchnul.

Slavnost vyvrcholila bohatým pohoštěním, kterého jsme si všichni moc užili. Místní presbyter zorganizoval ještě návštěvu cca 2,5 km vzdáleného kostelíka, kde jsou bohoslužby jen 1x za rok. A protože se nás tam sešla hrstka zpěváků, zazpívali jsem pár písní.

V červnu čekala Petra Hudce další instalace, a to v Jičíně. Věděla jsem, že se jí nebudu moci zúčastnit. Ale ukázka libštátských ubytovacích kapacit mě inspirovala k myšlence vyrazit do Jičina v červenci, a to na celý víkend, a ubytovat se na faře.

Domluvila jsem se s Gájou, že budu moci přespat v kanceláři, a nemohla jsem se dočkat, až si splním svůj sen spát na evangelické faře.

Jela jsem v pátek 24. 7. autobusem z Prahy. Gája s Petrem mě vyzvedli na nádraží a dovezli na místo. Seznámili mě se vším nejnútnejším a mně právě začínalo celé jičínské dobrodružství.

Prakticky ihned jsem vyrazila přes lipovou alej dlouhou 1,7 km k Valdštejnově lodžii. Je sice nedostavěná stejně jako jiné stavby v Jičíně kvůli náhlé smrti Albrechta z Valdštejna, ale pro svou monumentalitu je přímo ideálním místem pro slavnostní chvíle, pro pořádání svateb či koncertů. Stavba je to impozantní s průhledy do parku. Je součástí tzv. komponované krajiny a počítá i s východy a západy Slunce v době slunovratů.

Ten večer se zde konal koncert na téma Čtvero ročních období. Přišla jsem včas a usedla do zadních řad k návštěvníkům. Představte si: ještě před pár hodinami jste seděli v Praze v kanceláři a najednou se ocitnete na koncertě v jiném městě. Miluji tyhle chvíle, kdy člověk cestuje sám, a to mu umožňuje intenzivně prožívat svět. Je sám se sebou a nerušen vnímá své okolí, jak nejvíc to jde.

Už ten večer jsem prožila něco zvláštního. V první půlce jsem se spíše rozkoukávala, zažívala prostředí a vybrané věty z Vivaldiho díla jsem až tak neprožívala. Ale po přestávce, strávené u vínka v příjemném prostředí na dvorku kavárničky, se ve mně odehrála nějaká změna. Nastoupily tři dívky, hráčky na violoncello, akordeon a housle. A předvedly dílo argentinského skladatele Piazzolly „Čtvero ročních dob“. Ještě nikdy se mi nepodařilo prožít hudbu tak intenzivně. Bylo to jakoby se přede mnou odehrál celý můj život v obrazech. A co bylo zvláštní, ten životní tanec v mých představách skončil s posledním taktom hudby, kterou jsem ale předtím nikdy neslyšela. V neděli mi potvrdil místní presbyter bratr Kubiček po bohoslužbě, že měl také v té druhé půlce silný prožitek.

No a po skončení koncertu jsem pomyslela: „Jak zpátky? Šlapat sama

v noci městem několik kilometrů?“ Vyhodnotila jsem situaci a požádala nějaké lidičky, zda bych se s nimi nemohla svézt autem do centra Jičina. Nejenže mě ochotně vzali až k faře, ale ještě mi pomohli odemknout branku. Byli to místní katolíci a co víc, jejich syn prováděl v kostele sv. Jakuba. Druhý den se ke mně samozřejmě přihlásil. Bylo to milé. Člověk, i když je fyzicky na cestách sám, vlastně není sám.

Jejich ekumenický pozdrav našemu faráři jsem ráda vyřídila.

V sobotu na mě čekalo město jako takové. Kostely, věž, zámek. Ale mě nejvíc zaujaly židovské památky. Židovské muzeum v bývalé židovské škole bylo pro mne nejsilnějším zážitkem. Tam jsem zhlédla emotivní výstavu židovské malířky, dcery Židů, kteří oba přežili holocaust. A ona se z toho v těch obrazech „vymalovává“.

Nahoře v patře je stálá expozice o židovských spisovatelích a jiných osobnostech židovského vyznání.

A tam na mě čekala myšlenka, která mě nadchla, silně zapůsobila, zarezonovala v nitru. Kdybych měla zvolit motto mého pobytu v Jičíně, tak by to bylo toto:

„I ten nejslabší může ud0,13 cmělit bezprávi lekci“.

Byla to věta z knihy Arnošta Lustiga „Modlitba pro Kateřinu Horowitzovou“.

Výstava byla skvělá, dalo se nastudovat mnohé o židovských osobnostech, byla velmi poučná. Také jsem tam strávila nejvíce času. Návštěva nádherně opravené synagogy vše završila.

Po setkání se spolužákem z Lomnice nad Popelkou v prostředí příjemné místní vinárničky jsem tak tak stihla další koncert, a to koncert na zámku pořádaný k 70. narozeninám Štěpána Raka. Gratulanty uváděl pan Alfred Strejček. Přišli jeho přátelé a též osobnosti české kultury. Celou dobu hrál spolu se svým synem, který byl posledním gratulantem. Škoda, že se pro vážné důvody omluvila Marta Kubišová, to už by bylo dokonalé.

Neděli jsem začala bohoslužbou. Petr Hudec opět nezklamal. Zvláštní bylo, jak začal větou, že doufá, že to kázání bude alespoň k někomu z nás mluvit. K někomu z nás šestnácti přítomných to určitě promluvílo. Než začalo kázání, pomyslela jsem si, že už nastal čas se začít modlit k Pánu Bohu za to, aby se Zdeňkovi, mému manželovi, podařilo najít cestu k Bohu, že by se měl pokusit zaslechnout jeho hlas. A třeba mě také někdy doprovodit v neděli do kostela, nejen jednou za rok o Vánocích.

A hle - Petr kázal o Samuelovi a Elióvi. První neslyšel Boží hlas, a tak

dlouho se ptal Elía, kdo ho volá, až to Elíovi došlo a poradil mu, že je to Bůh, kdo ho opakovaně volá.

Tak jsem si uvědomila, že je to třeba má role pomoci v tomto směru, i když nejsem kněz ani mudrc. A že mi On pomůže, vždyť mě právě teď podpořil.

A tak to pokračovalo.

V karmelitánském knihkupectví na náměstí jsem si v sobotu koupila knihu „O pokoře a zakoušení Boha“ a četla ji večer a i ráno před bohoslužbou.

A Petr zakončil své myšlenky krásnou definicí pokory od Tomáše Halíka.

A jiné další myšlenky zazněly, které zarezonovaly. Petře, moc děkuji.

A pak jsem šla pout'. Ne ke svaté Anně z Dolního Lochova, o které jsem věděla z letáčku na jednom z kostelů, to už bych nezvládla, ale svoji vlastní. K židovskému hřbitovu a na vrch Zebín kolem kostela Všech svatých a barokní dřevěné kapličky.

Bylo to krásné dobrodružství a musela jsem překonat nějaké překážky, ale vše nakonec krásně dopadlo.

Klíče od hřbitova jsem si půjčila před polednem v informačním centru na náměstí a vyrazila jsem známou lipovou alejí. Působí opravdu se svými čtyřmi řadami lip jako chrám. Tak jsem si cestou zpívala písně z Pěvců, tak, jak mi přišly na rty. Na konci aleje jsem odbočila na prašnou cestu a šla ještě skoro kilometr k cíli. Problém byl v tom, že se cesta dvakrát dělila a nikde žádné značení. Kupodivu jsem vždy zvolila správně.

Odemkla jsem vstupní branku do márnice a pak ještě odstranila závoru uvnitř té márnice a vstoupila na hřbitov. Nejstarší náhrobek je ze 17. století, poslední pohřeb se tu konal v r. 1949. Z cca 140 židovských obyvatel se jich vrátilo po válce asi sedm.

A tak zase došlo na zpěv, tentokrát židovských písní, máme jich v pěveckém repertoáru dost. Měla jsem pocit, že právě takto nejlépe uctím jejich památku.

A tak jsem si celý hřbitov prošla, četla staré nápisy a jako pokaždé na takovém místě zalitovala, že neznám hebrejštinu. Ale ruce Kohenů jsem poznala a nápisy z pozdější doby již byly srozumitelné, byť byly třeba v němčině.

Přes Valdštejnskou lodžii jsem pokračovala až k výstupu na vrch Zebín ke kapličce Máří Magdalény. Ještě že jsou tam cca rok řetězy, bez nich bych to nezvládla.

Viditelnost úžasná, viděla jsem až na Ještěd, Trosky, vrch Tábor, Kumburk

aj.. Na dálku mě zaujal kostel v Železnici, tak jsem si slíbila, že se tam musím někdy vypravit.

A hurá zpět, celou dobu jsem musela hlídat hodinky. Byla neděle a v informačním centru měli do 16 hod. Bylo třeba vrátit včas klíč. Tak jsem pelášila libosadem (o víkendu již potřetí) a cca v 15:55 jsem ho šťastně odevzdala.

Po zaslouženém odpočinku při jídle - kde jinde než v restauraci U anděla - jsem ještě došla do zámecké zahrady poslechnout si folk - rockovou kapelu Hromosvod. Přijeli z Prahy ze Žižkova a byli skvělí. A pak rychle na faru pro tašku, hodit klíč od fary bratru Kubíčkoví do schránky a hurá na nádraží. Přišla jsem těsně, ale místo v posledním přímém autobuse do Prahy pro mě bylo. U příjemné paní, se kterou jsme si povídaly až do Prahy. Zjistila jsem, že máme mnohé společné a probráním svých životních tablů jsme si myslím docela pomohly.

Tak to byla krásná závěrečná tečka mého pobytu v Jičíně.

Díky Bohu, že vedl mé kroky.

Pevně v to věřím.

Díky

Jiřina Muzikářová

Oprava článku Mistr Jan Hus v roce 2015

Opravuji omyl v příspěvku **Mistr Jan Hus v roce 2015** na straně 16. Správně má být: skutečně aktuální husovský monument "Za pravdu" na zdi Betlémské kaple, přímo u jejího vchodu, vytvořený tvůrčí skupinou: Adam Jirkal, Martin Papcún a Jerry Koza.

Marek Světlík

Jubilanti v září

Vladimír ŠABATA	92 let	Dagmar OŠMYKOVÁ	70 let
Anna DUSOVÁ	80 let	Jan KASAL	65 let

Všem jubilantům vyprošujeme do dalších dnů a let Boží požehnání.

Kalendář na září 2015

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	6. 9. rodinná neděle 13. 9. s VP 20. 9. 27. 9.	Lenka Ridzoňová Romana Čunderlíková Pavel Ruml Jana Plíšková
Biblická hodina	21.9. v 17:30	
Děti	nedělní škola:	neděle v 9:30
Mládež a dorost	úterý 19:00	
x-cátníci	22. 9. v 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	21. 6. po bohoslužbách	
Klub poznávání	10. 9. v 9,30 h. Téma „Paní Hana Benešová“	
Hodina pohybu	21.9.2015	
Setkání s hostem	24. 9. v 19:00 Irena Ryantová, Izrael: z Jericha až do vesmíru	
Staršovstvo	3. 9. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 9. 2015.

Říjnové číslo vyjde 27. 9. 2015.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú 2400319773/2010